

Alma Nilsson, Södervärnsskolan, Mellanstadiet

Det är en stökig och strulig klassresa till Gotland som Alma inledningsvis skildrar i sin berättelse, men efter cykeltur till Södra hällarna och ett helt oväntat möte med en gammal dam tar historien en helt ny och oväntad riktning! Och ett besök på Fornsalen känns väl som ett måste!

En ovanlig klassresa

Båten åkte sakta över havet, när vi åkte bildades det skum. Där ute var det fridfullt men inne på båten var det kaos. Jag måsta kissa! Jag med! Loke tog min glass! Vem vill vara med på en video? Det lät som ett dagis, men det var en skolklass med 13-åringar - min stökiga klass.

När vi äntligen var framme i Visby på vår först klassresa drabbades vi av andra problem. Jag blir galen, skrek vår lärare Karin! Det verkade inte vara lätt att köra den blå minibussen på de trånga gatorna. Jag och min klass hade känt varandra sen vi började 6:an. Den hade alltid varit stökig. Jag heter förresten Dina, jag bor i Malmö med min mamma och min åttaåriga lillasyster Sonia.

Efter en timmes stök i minibussen hade vi kört runt hela ringmuren. Nu stod vi framför ett ståtligt vitt hotell - Visby hotell. När vi kom in på hotellet gick Karin mot disken. Då helt plötsligt skrek min ärkefiende Lovisa: Dina har tagit min mobil! Va? Nej, skrek jag tillbaka. Men Dina, du vet att man inte tar folks saker. Men jag har inte tagit något! Jag öppnade min väska och där låg en mobil med katter på skalet. Det här är min mobil, skrek Lovisa! Dina Borg, jag är besviken på dig, sa Karin med sin strängaste röst. Gå, sa hon. Jag sprang ut från hotellet, jag var arg som ett bi. Lovisa hade säkert stoppat ner mobilen när jag inte märkte det. Jag kastade mig på en brun gammal rostig cykel och började cykla.

Efter en stund kom jag fram till ett ställe med buskar och träd. På en skylt stod det Södra hällarna. Jag fortsatte cykla tills jag kom fram till en smal stig, jag ställde cykeln åt sidan och började gå. Det luktade hav och tång. Till slut kom jag fram till en brant klippa, men det var inte klippan som skrämde mig utan i en grotta i klippan hängde det ner filter. Men eftersom jag är en tjej som måste veta allt började jag klättra mot grottan, trots att det var läskigt.

Det var jobbigt och jag blev svettig. När jag kom upp till grottan så blev jag väldigt förvånad, för det satt någon därinne. Det var en gammal dam med långt, grått hår och hon satt och åt. Jag tänkte att jag skulle försöka smyga därifrån, men då sa damen med skrovlig röst:

- Vem är du? Hon pratade bred gotländska.
- Jjjjag hhheter Dddina, stammade jag fram, jag ska nog gå nu.
- Nej nej vänta, jag har inte pratat med någon på 100 år, svarade damen. Kom och sätt dig så får vi prata lite.

Jag gick och satte mig vid grottans öppning och så började damen berätta en sorglig historia.

- Jag satt rädd och tryckte mig mot muren. Bönderna stod uppradade runt ringmuren med rostiga gamla knivar, yxor och svärd. Då plötsligt dundrade flera tusen danska soldater in samt den danska kungen Valdemar Atterdag på sina ståtliga hästar mot alla Gotlands bönder. Alla skrek så förfärligt, jag var så rädd så jag inte kunde röra mig. Men så plötsligt kände jag något som prickade mig i huvudet, sen en gång till. Jag kände efter, det kändes som pilar. Blodet rann ner över ansiktet. Då fick jag en till pil i huvudet. Åååå, vad det gjorde ont.

Damen lät nu ledsen på rösten.

- Då helt plötsligt blev allt mörkt, fortsatte damen. Jag kunde se mig själv ligga där bredvid muren och alla andra sårade människor.
- Är du död, frågade jag försiktigt?
- Ja, jag har ingen skalle, den står på ett museum som heter Fornhuset.
- Jag tror du menar Fornsalen, sa jag med darrig röst.
- Så heter det, just det, jag har lite dåligt minne för jag har ju ingen skalle. Men tack för att du ville lyssna på min historia, sa damen med en glad röst.

Så försvann hon i ett rökmoln. Oj, tänkte jag, jag pratade just med ett spöke utan skalle.

Glad som en lärka cyklade jag tillbaka till hotellet där min klass var.

- Förlåt Dina, sa min lärare. Lovisa har erkänt att hon la sin mobil i din väska.
- Bra, men var är hon, frågade jag?
- Lovisa?
- Ja.
- Hon sitter på ett plan på väg till Japan.
- Oj, varför just till Japan?
- För där finns en internatskola för busiga barn.

Då börjar jag skratta och min lärare också.